

VZLET ZRAKOPLOVOV V CURIHU

bile zastopane poleg Fajgljeve teorije skladbe vseh slovenskih skladateljev. To delo je ministrstvo od njega kupilo in tam čaka — natisa.

Sestavil je tudi cerkveno „Šolsko pesmarico“, ki jo je založil premilostni knezonadškof goriški. Mnogo se je že povpraševalo po drugem delu te pesmarice. Ta del še ni založen in čaka doma.

„Cerkveni Glasbenik“ (št. 11., letnik 1908) piše o Fajglju: „Četudi se je semtertja pokazal v klavirskih skladbah, čeprav je tudi gojil svetno pesem, je vendar njegovo težišče bilo pri orglah in pri cerkvenem pevskem zboru.“

Temu listu je bil Fajgelj kot strog Cecilijanec zvest do smrti.

Ne smem pozabiti, da je Fajgelj vedno mislil kaj novega. Iznašel je nov pripraven pedal za orgle, o čemer je naznanil tudi v „Cerkvenem Glasbeniku“ in v „Gorici“, pozivajoč podjetnike, da bi se kdo oglasil, da mu stvar razloži. Oglasil se pa ni nihče, in tako je svojo iznajdbo oziroma skrivnost nesel sabo v grob. Res škoda! Hotel je izpremeniti pedalno klaviaturo.

Ko je „Glasbena Matica“ v začetku svojega delovanja razpisala častno nagrado „10 srebrnih goldinarjev“ za najboljšo slovensko mašo, sklenil je tudi Fajgelj, da se bo potezal za to darilo. Nekega večera pride precej „v rožcah“ domov, sede h klavirju in prične komponirati našo „Ozri z nebes se v milosti“. Hitel je pisat na papir le melodijo. Žena, ki je bila že v postelji, ga je opominjala, naj gre spat.

„Ne še,“ jo zavrne, „potruditi se moram za razpisanih deset srebrnjakov.“ Res ni odnehal in melodija maše je bila kakor bi trenil na papirju. Potem je Fajgelj legel. Drugi dan je izdelal harmonijo in čez nekaj časa pokaže smejoč se presenečeni ženi deset svetlih tolarčkov, ki jih je dobil za mašo...

Tako sem v skromnih črtah podal sliko velikega talenta, ki je živel v tesnih razmerah, da ni mogel razpeti svojih kril, a je ustvaril glasbene umotvore klasične vrednosti, ki bodo za vedno v čast preprostemu učitelju Fajglju in slovenskemu narodu.

